

Η Χρυσή Χελώνα

Κάθε χρόνο την ίδια εποχή τα ζώα και οι μάγοι από όλες τις χώρες συναντιώντε σε ένα μικρό νησί μεταξύ των ηπείρων για να συνεδριάσουν και να συζητήσουν σημαντικά ζητήματα. Ένα μουντό πρωινό το φίδι, ο αντιπρόσωπος μιας μικρής αφρικανικής χώρας, είπε: “θέλω να θέσω ένα ζήτημα, και κοιτάξε το πλήθος με αυταρέσκεια”. “Λοιπόν;”, Ερώτησε βαριεστημένα ο κροκόδειλος από την Αίγυπτο, διατεθειμένος να κάνει ένα δυο σχόλια και να το ρίξει στον ύπνο για το υπόλοιπο της συνενδίας. “Το πρόβλημα που πρέπει να συζητήσουμε σήμερα”, συνέχισε το φίδι, “είναι το γεγονός ότι δεν καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλο. Μόνο οι ποιο μορφωμένοι από εμάς καταφέρνουν να μιλούν περισσότερες από δυο γλώσσες και αυτές δεν είναι πάντα οι ίδιες”.

Τα ζώα είχαν αποφύγει πολλές φορές να συζητήσουν αυτό το πρόβλημα, καθώς ήταν άβολο να συλλογίζονται ερωτήσεις που δεν είχαν απάντηση, και γι’ αυτό άρχισαν να φέρονται νευρικά που έπρεπε πάλι τώρα να το αντιμετωπίσουν. “Και λοιπόν;” είπε το ιρλανδικό ζωτικό, αναποδογυρίζοντας το χρυσό δοχείο για να καθίσει (ήταν άδειο εκτός από ένα παλιό κουμπί καθώς υπήρχε κρίση στην παγκόσμια οικονομία). “Μέχρι τώρα τα έχουμε βρει μεταξύ μας, έτσι δεν είναι; “ – “Αυτό δεν είναι αλήθεια”, διαμαρτυρήθηκε ένα Σκοτσέζο πρόβατο το οποίο είχε έρθει διότι η Νέαση είχε κρουολόγημα. “Δεν έχουμε την δυνατότητα να μεταφέρουμε σημαντικά νέα. Τα κοάλας στο ένα μέρος του δάσους δεν ξέρουν αν στο άλλο υπάρχει φωτιά. Τα ψάρια στην θάλασσα διαμαρτύρονται επειδή δεν τους λέει κανείς ότι πλησιάζει ρύπανση από πετρελαιοκηλίδες. Και για τα συνεδρία μας κάθε χρόνο χρειάζεται να τραβάμε κλήρο για να αποφασιστεί ποια γλώσσα θα χρησιμοποιηθεί. Αυτό λέτε εσείς συνεννόηση;” Το πρόβατο βέλασε δυνατά για να ακουστεί και κατόπιν ξάπλωσε αναμασώντας.

Υπήρχε ένα διάστημα σιωπής ενώ μερικά βαριεστημένα ζώα σκεπτόταν να σκοτώσουν το άπειρο πρόβατο. Ξαφνικά το λιοντάρι από την Αραβία είπε αποφασιστικά. “Να διαλέξουμε την δική μου γλώσσα!”. Σήκωσε το πόδι του επιδεικνύοντας την οπλή του. “Αυτό επειδή είμαι το δυνατότερο, το γρηγορότερο και το ποιο επικίνδυνο πλάσμα ανάμεσα μας. Είναι νόμος της φύσης ότι ο δυνατότερος πάντα επιτυγχάνει. Έτσι το πρόβλημα μας θα λυθεί. Όλοι θα μάθουν τη γλώσσα μου και έτσι θα καταλαβινομάστε.” “Ε, όχι!”, απάντησε η σαύρα που κανείς δεν ήξερε με σιγουριά από που ξεφύτρωσε. “Την δική μου γλώσσα θα μιλάμε! Είμαι το πλάσμα με τον ποιο αρχαίο γενεαλογικό δέντρο που πηγαίνει πίσω στους δεινόσαυρους και με τέτοια παράδοση είμαι σε θέση να ξέρω ποιο είναι το καλύτερο.”

Ακούστηκαν επιδοκιμαστικά σχόλια από το ακροατήριο και η σαύρα κοιτάξε το λιοντάρι περιφρονητικά. “Και γιατί όχι την δική μου γλώσσα;” Ακούστηκε μια διαπεραστική φωνή που κάλυψε τον θόρυβο, και όταν παραμέρισε ο ρινόκερος εμφανίστηκε ένα κουνέλι. “Εγώ είμαι γόνιμος και η γλώσσα της χώρας μου θα είναι το ίδιο.” Μια ύαινα γέλασε και μια Ζεμπρα την χτύπησε στο στόμα με την οπλή της. “Και γώ είμαι γόνιμος, ας μιλάμε την δική μου γλώσσα”, είπε δειλά ένας ποντικός. “Την δική μου!”, φώναξε ένα wombat μαζί με μια αντιλόπη. “Την δική μου...” μούγκρισε μια λεοπάρδαλη.

Σύντομα κατέληξε ώστε κάθε ζώο και κάθε χώρα ήθελε η γλώσσα του να μαθευτεί από όλους και κανείς δεν υποχωρούσε ρούπι.

Μια μικρή χελώνα που δεν αντιπροσώπευε καμιά χώρα αλλά απλά ζούσε στο νησί άκουσε την φασαρία και άρχισε να έρπεται προς το συγκεντρωμένο πλήθος, αργά φυσικά, όπως συνηθίζουν οι χελώνες. Όταν έφτασε βρήκε τον πιο ψηλό βράχο εκεί κοντά και ανέβηκε πάνω. “Σιωπή!” Ένα δυνατό ούρλιαγμα έκανε τα ζώα να τρομάξουν και ξαφνικά όλα έστρεψαν την προσοχή τους στο σημαδάκι πάνω στον μεγάλο βράχο, σαν να τους τράβηξε ένα σχοινί.

Η χελώνα χαμογέλασε ικανοποιημένη και συνεχάρει τον εαυτό της για όλη τη δύναμη της φωνής της. “Πιστεύω”, είπε με δυνατή φωνή, “ότι έχω την απάντηση στο πρόβλημα σας.” Ξανά η ύαινα γέλασε, αλλά αυτήν τη φορά πρόλαβε να προφυλάξει το χτυπημένο στόμα της πριν την ξαναχτυπήσουν. “Γιατί να μην δημιουργήσουμε μια νέα γλώσσα;”, συνέχισε η χελώνα από τον βράχο της. “Γιατί να μην δημιουργήσουμε μια γλώσσα που θα είναι εύκολη να την μάθουν και να την μιλούν όλα τα πλάσματα του κόσμου;” Μια γλώσσα που ούτε θα διακρίνει και ούτε θα ευνοεί καμιά χώρα;” Η χελώνα κοίταξε τα ζώα που την κοίταζαν σιωπηλά, ελπίζοντας ότι θα δεχτούν την πρόταση της. Το λιοντάρι μούγκρισε λέγοντας, “και πως θα δημιουργήσουμε αυτήν την γλώσσα;” Η χελώνα κούνησε το πόδι της θριαμβευτικά, διότι μέχρι να φτάσει στον χώρο της συνεδρίασης είχε χρόνο να σκεφτεί την απάντηση σε αυτήν την ερώτηση. “Θα σας εξηγήσω”, και άρχισε να μιλάει για πολλές ώρες και όσο περισσότερο μιλούσε τόσο περισσότερο άρεσε η ιδέα αυτή στα ζώα.

“Θαυμάσια!” είπε ο κροκόδειλος. “Υπέροχα!” σχολίασε το λιοντάρι. “Πρέπει να δώσουμε μια αμοιβή στην χελώνα”, πρότεινε το ιρλανδικό γκομπλιν. “Βέβαια”, συμφώνησαν και οι υπόλοιποι. “Αλλά πως;” “Αφήστε το σε μένα”, είπε αποφασιστικά μια φωνή μέσα από το πλήθος. Η χολιγουντιανή νεράιδα βρέθηκε πάνω στον βράχο όπου ήταν η χελώνα, σήκωσε το μαγικό ραβδί της, είπε μερικές μαγικές λέξεις, και μια βροχή από χρυσάφι έπεσε πάνω στον εφευρέτη της γλώσσας μέχρι που τον κάλυψε από την κορυφή έως τα νύχια.

“Αναγνωρίζουμε την μεγάλη βοήθεια που μας έδωσες και έτσι από εδώ και στο εξής μπορείς να παίρνεις μέρος στις συναντήσεις μας”. Το πλήθος χειροκρότησε. “Παρακαλώ,” υποκλίθηκε η νεράιδα και τραβήχτηκε πίσω στην θέση της. Η χελώνα πάνω στον βράχο χαμογέλασε και σκέφτηκε ότι, μετά από όλα αυτά, είχε λόγο να είναι ευχαριστημένη με το κατόρθωμά της.

Μια αληθινή ιστορία που διηγήθηκε η Katharina von Radziewsky, μεταφράστηκε στα Αγγλικά από τον Helmut Lasarczyk (Ιούνιος 2003) και στα Ελληνικά από την Ειρήνη Ασπραδάκη (Δεκέμβριος 2004)